

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Tiszalúci vakáció

A múlt mezején dús fű terem,
Kondás jár disznókat terelve,
Csorda legel, kolomp szava száll.

A nyári melegben ring a búzatenger,
Búzavirág, búzavirág a mezei út mellett,
A remegő levegőben pacsirta éneke leng.

Lányok jönnek, nevetnek,
Lenge ruhában lépkednek könnyeden,
Hangjuk csilingel, a mezei virágok
Irigykedve néznek utánuk.

Megyek a búzatáblák között tovább,
A forró levegővel együtt nyelem az út porát,
Vágyakozva gondolok reád.

Lesz-e még ilyen nyár?
Búcsú sem volt, de az a lány, az a lány, ahogy
Fájdalmas, könnyes tekintettel nézett utánam,
Ő tudta már, ő tudta már, ilyen nyár nem lesz soha már!
Nem járok arra többé, ó, arra nem megyek!

Elmúlt a nyár, elmúlt az a nyár, diákszerelem.
Diákszerelmem kísért, mint kedves kísértet,
Milyen volt öled ölelése?
Hová lett kék szemed alkonyati fénye?
Kinek szedek majd mezei virágot, hogy
Hajadnak kakukkfű illata ne fájjon?

A nyári melegben ring a búzatenger,
Búzavirág, búzavirág a poros út mellett,
A remegő levegőben pacsirta éneke leng.
A múlt mezején dús fű terem.

Érettségi után ötvenöt évvel

Az a lány, az a szerelmes lány
Gyertyát gyújtott egy tavaszi éjszakán,
Megmutatta titkát, megmutatta ágyát,
Nem szégyellte vágyát.

Meleg van, fülledtség és nyár,
Megtalált egy kósza napsugár,
Diófa lombjai között utat talált,
Lassan billenő leveken lecsorgott reám.

Békés, hosszú, lusta júliusi délután
Árva szellő hintázott az ágak között,
Álmot, pihenést, felejtést kínált,
Találkozunk-e ötvenöt év után?

A nyugágy meg se reccsent,
Feküdtem mozdulatlan, tehetetlen,
Nincs már hitele a könnyeknek,
Nincs már hitele a szónak.

Döglegyek kerengtek zúgva
Pár napos madártetem felett,
Búzló hús, termékeny vágy,
A szomszédban, túl a kerítésen.

Ötvenöt év után kire, mire emlékezem?
Számonkér az idő, mi maradt meg bennem,
Mi lelkesített, mi kísért, mint árny,
Miért volt minden más, kiért volt minden más.

Hír, pénz, szerelmek, megcsalattatások,
Szegénység, szerénység, botlás, mellőzöttség,
Felejtés, harcok, harci sebek, hatalom,
Ráncok, arcok. Isten békéje mit hoz?

Elbűvöl a végtelen, mi igaz, mi szép,
Szeretni hétköznapiakban nehéz,
Mint mázsás súly sárba ránt megannyi
Bénaóság, bűnbánattal bűn, csalás.

Villogó fények rabolják lelked,
Féktelen zaj, zabálás, rohanás,
Hamis hírzuhatag, nincs megállás,
Már nem is tudod, mi a csönd.

Megbabonáz a békés nyár, az árnyak,
Mint a festő vásznán a művészi tárgyak,
Váza, melyben virágok pompáznak, lehullott szírmái
Asztalterítő ráncaira békésen simulnak.

Változik a világ, változik a világ,
Születés, keresztelés, esküvő, halál,
Léted, lépted inog, remeg,
Te is tudod: a napod már lemenőben.

Szellő lebben és kél a sötétség,
Jön az este, nem hoz megnyugvást,
Gyötredelmes, hosszú éjszakák,
Miről álmódott régen a fiú?
Miről álmódott régen a lány?

Nincs már tűz, mi köré ülnénk,
Nincs már parázs, mit élesztenénk,
Hamuban sült vágyainkat
Rég szétszórta már a szél.

Tél tüzei

láncfűrész foga villan
kéрге foszlik a fának
ránca pereg a láncra
mi végre mi végre

egymásra rakva dobálva
gúlában aludva várva
többé már nem néz föl az égre
mi végre mi végre

várva a végső ellobbanásra
várva hamuja peregjen
ez az idő ez az idő járása
élők pusztulása

lángok ölelése csókja
szikrázva utolsót pattan
életet szülő tűz
halált hozó fagyot úz

hagyták volna álltában meghalni
vihartól dúlva földre hullni
lett volna korhadt a törzse az ága
nyíltott volna rajta az enyészet virága

mi végre mi végre
mindegy mi végre
egyszer eljő a vég vége

Kettőzer-húsz idusán

És jött a koronavírus:
A teremtett természet üzent,
Az emberiség földre rogyott, remeg,
Aki ma legyint, csókol vagy ölel,
Az holnap halott, vagy temet.

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>